

ALISON
BELSHAMOVÁ

TATÉRKA

THRILLER,
KTERÝ SE
VÁM ZARYJE
POD KŮŽI

plus

Tatérka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.nakladatelstviplus.cz
www.albatrosmedia.cz

Alison Belshamová
Tatérka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

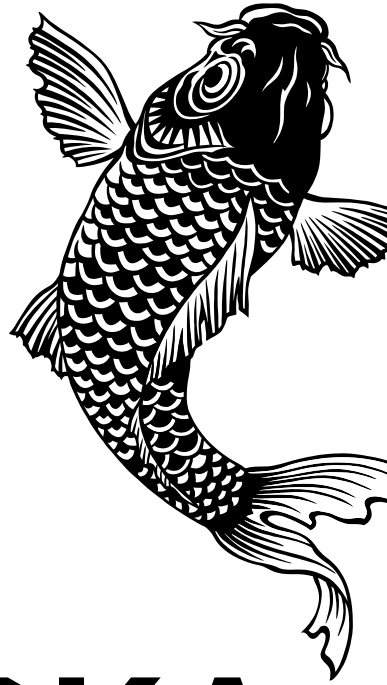
Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**ALISON
BELSHAMOVÁ**

TATÉRKA

**THRILLER,
KTERÝ SE
VÁM ZARYJE
POD KŮŽI**

**ALISON
BELSHAMOVÁ**

TATÉRKA

Přeložila Alžběta Franková

plus

Pro mé dva čipery, Ruperta a Tima

*Ostří nože, hebká kůže
bodni, řízni, čepel žízni
stahuj kůži
tetovanou
rudou tuší postříkanou.*

Ze zad muže v bezvědomí sloupnu krví nasáklé triko. Objeví se velkolepé tetování. Fotokopie se mi v kapse zmuchlala, ale pro kontrolu postačí. Levé rameno zdobí tlustým černým inkoustem kulatý polynéský vzor, z jehož středu se šklebí spletitá tvář šamana. Z kruhového okraje se rozpínají stylizovaná křídla: jedno se roztahuje dolů po lopatce, druhé přes levou stranu hrudníku. Celý obrazec je potřísněný krví.

S fotkou se shoduje. Je to on.

Nahmatám mu puls – dost slabý na to, aby mi oběť nedělala problémy. Musím to stihnout, dokud je tělo ještě teplé. Kůže i maso na chladné mrtvole rychle tuhne a pracuje se s nimi mnohem obtížněji. A já si nemůžu dovolit dělat chyby. Při stahování kůže ze stále živého těla teče mnohem víc krve – ale mně krev nevadí.

Můj batoh leží opodál – zahodím ho, když oběť táhnu do křoví. Je to celkem hračka – v tuhle noční dobu do parku nikdo nechodí. Stačí jedna rána do zátylku a oběť se sesune na kolena. Bezhlavně, bez rozruchu, beze svědků. Vím, že tudy chodí z klubu domů, to mám ověřené. Lidi jsou tak tupí. Tenhle nic netuší ani ve chvíli, kdy se k němu blížím s hasákem v ruce. O pár vteřin později už mu z rány na chodník tryská krev. První krok úspěšně dokonán.

Jakmile padne na zem, popadnu ho v podpaží a rychle ho odvedu do křoví, aby nás nebylo vidět. Je těžký, ale já mám síly dost a odtáhnu ho do ústraní mezi dvěma keři vavřínu.

Zadýchám se. Podívám se na svoje ruce, dlaněmi dolů. Nepatrně se třesou. Zatnout pěsti, znovu otevřít. Třesou se jako poletující molí, jako

se mi v hrudním koši třese srdce. Úkol může provést jedině jistá ruka. Sáhnu do postranní kapsy batohu – pro prášky a lahvičku s vodou. Propranolol, oblíbený beta blokátor každého hráče snookeru. Spolknu rovnou dva a se zavřenýma očima počkám, až začnou působit. Když si za chvíli ruce znovu prohlédnu, je třas pryč. Teď už konečně můžu začít.

Zhluboka se nadechnu a z batohu si vyndám pouzdro s noži. Když se dotknu měkké kůže, pod níž se rýsují ocelové čepele, projede mnou vlna uspokojení. Nože jsou ze včera pečlivě nabroušené. Snad intuice, že dneska už to přijde.

Pouzdro položím muži na záda a rozvážu šňůrky. Kůže se s tichým kovovým cinknutím rozvine, ostří na dotek chladí. Vyberu si nůž s krátkou rukojetí – s ním tetovanou kůži oříznu. Pak ji stáhnu delším nožem se zahnutou čepelí. Nástroje si objednávám z Japonska. Stojí mě sice majlant – ale stojí to za to. Vyrábějí se stejnou technikou jako meče samurajů. Kalená ocel řezá hbitě a přesně, lehce, jako kdyby člověk vykrajoval tvary z másla.

Zbylé nože odložím na zem vedle jeho těla a znovu mu nahmatám puls. Slabší než předtím, pořád ale žije. Z hlavy mu proudí krev. Teď ho ještě na zkoušku říznout hluboko do levého stehna. Netrhne sebou, nezalapá po dechu. Z rány mu jen pomalu vytéká tmavá, kluzká krev. Fajn. Až ho budu řezat, nesmí mi sebou házet.

A je to tu. Levou rukou si kůži napnu a nožem v pravé se zařítznu. Pohotově vedu ostří z ramene přes hranu lopatky a obkresluju obrazec. Mezi prsty mi prokluzuje teplá rudá stuha. Nůž si vyrývá cestičku a já zadržuju dech, vychutnávám si mrazení v páteři a horkou krev, která se mi hrne do slabin.

Než práci dokončím, bude po něm.

Není první. A nebude ani poslední.

KAPITOLA PRVNÍ

MARNI

Jehly kůži probodávaly rychleji, než šlo postřehnout pouhým okem, do škóry ukládaly inkoust a na povrchu zanechávaly krvavé stopy kvetoucí jako růže. Marni Mullinsová rudé kapičky každých pár vteřin otírala přeloženým papírovým ubrouskem, aby pořádně viděla obrysy na paži svého zákazníka. Máznout trochu vazelíny, znovu zarýt jehlu do masa a na světě je černá linka, kterou už nikdo nevymaže. Alchymie inkoustu a kůže.

K práci utíkala před vzpomínkami na všechno, na co nemohla nikdy zapomenout, vzpomínkami, které ji dennodenně soužily. Fascinovalo ji, jak jí strojek jemně vibruje a vrčí v dlani.

Černá a červená. Otisk, který do poddajné kůže vrývala. Tetovaný zákazník sebou pod tlakem jejích jehel škubal, i když si ho Marni druhou rukou chytla a nemohla mu už otírat krev. Tu bolest moc dobře znala. Nevyrtpěla si snad sama hodiny a hodiny na tom druhém, ostrém konci tetovacího strojku? Měla tedy pochopení, ale věděla, že tuhle cenu je potřeba zaplatit – že bolest trvá jen chvilku, tetování ale člověku vydrží celý život. A nikdo vám ho už nemůže vzít.

Předloktím si z čela odhrnula pramen tmavých vlasů a tiše zaklela, když jí hned sklouzl zpátky do očí. Zkroutila rty, aby pramen od-foukla a hroty sedmi stínovacích jehel namočila do kalíšku s vodou, chystala se totiž přejít z černého inkoustu na břidlicově šedý.

„Marni?“

„Jo? Jak se držíš, Steve?“

Steve ležel na polohovacím lehátku na břicho obličejem dolů. Otočil k ní hlavu a zamrkal, tvář zkroucenou.

„Můžem si dát na chvíli pauzu?“

Marni mrkla na hodinky. Dějala na něm už tři hodiny v kuse a až teď si najednou uvědomila, jak ztuhlá má ramena.

„No jasně, dáme pauzu.“ Tříhodinové sezení bylo moc dlouhé i na někoho, kdo u ní byl tak často jako Steve. „Seš držák,“ dodala a odložila strojek na regál vedle své stoličky. Říkala to každému, ať už byl, nebo ne – a ukňouraný, vrtící se Steve zrovna moc velký držák nebyl.

Sama si ale potřebovala oddechnout, už měla trochu klaustrofobie. Tak to bylo na tatérských konvencích vždycky: rozlehlé, uměle osvětlené haly, zatuchlý vzduch, davy. Bez oken člověk nedokázal určit, jestli je venku pořád světlo, nebo už padla tma, a Marni se bez oblohy obejít nedokázala, nikdy. V hale bylo dusno a vedro, přecpáno těly, do nichž se nořily jehly, a to vše hladově pozorovali voyeři. Podkres vytvářela řvoucí rocková hudba a nepřetržitě drnění tetovacích strojků o zakrvácenou kůži.

Marni se zhluboka nadechla a v záklonu zakroužila hlavou, aby uvolnila ztuhlou krční páteř. Ve vzduchu visel ostrý pach inkoustu, krve a dezinfekce. Stáhla si z rukou černé latexové rukavice a zahodila je do koše. Steve si protahoval ruku, zatínal a otevíral pěst, aby se prokrvila. Byl nějaký bledší, než když ho před třemi hodinami začala tetovat.

„Běž něco sníst a přijď za půl hodky.“

Krvácějící vzor mu rychle omotala ochrannou folií, aby se do otevřených ran nic nedostalo, a odlifovala Stevea do kantýny. Jakmile zmizel, protlačila se pletencem lidí na schodech do přízemí a požárním východem vyletěla ven. Nasála do plic studený vzduch a uvědomila si, že unikla právě včas. Opřela se o chladnou betonovou zeď,

zavřela oči, z hrudi se jí začala zvedat tíha všech a všeho v hale a ona ze sebe tlak nechala vědomě spadnout.

Otevřela oči a zamrkala. Umělé osvětlení v hale vystřídal jasný sluneční svit. Nad hlavou jí s křikem kroužili racci, na vzdáleném konci opuštěné postranní uličky se lákavě třpytil plátek moře. Chvilí vychutnávala slaný vzduch a pak se ohnula v zádech tak hluboko, až to zabořilo. Zakroužila rameny a v kloubech jí hlasitě luplo. Napadlo ji, jestli už na tatérství nezačíná být moc stará. Jenže nic jiného neuměla – a popravdě se jí do ničeho jiného ani za mák nechtělo. Kérovala od svých osmnácti a za těch dlouhých devatenáct let už potetovala tisíce čtverečních metrů kůže.

Nahmatala v tašce krabičku cigaret a vyrazila do labyrintu úzkých uliček Brightonu. Byl státní svátek a čtvrt The Lanes zaplavovaly davy turistů, jako straky je to táhlo do obchůdků se starožitnými šperky, antiků a butiků, kam se vydávali na lov těch pravých svatebních šatů nebo páru vytoužených polobotek. Ve všech jejích oblíbených kavárnách bylo narváno, ale jí to nevadilo. Dnešní dávku kofeinu si radši vypije venku. Prosvištěla tedy labyrintem až na North Street, odkud se vydala do venkovní kavárny v zahradách Pavilion Gardens.

Od výdejního okénka se táhla dlouhá fronta – asi bude mít pár minut zpoždění, ale aspoň bude déle na čerstvém vzduchu a to jí za to stálo. Pohlédla na nebe. Bleděmodré – ne azurové jako letní den, ale jemné jako barvínek, s potrhanými chomáčky mraků a na obzoru, kde splývalo s hladinou moře, blednoucí do šedé mlhy.

„Co to bude, mladá paní?“

„Americano. Bez mlíka a dva shoty, prosím.“

„Jasná věc.“

„A ještě muffin,“ dodala po chvilce. Kvůli nízké hladině cukru. Pro diabetičku sice ne zrovna nejvhodnější svačina, později si ale dávku inzulinu upraví a ono se to srovná.

Ze starého královského letoviska proudili švitořící výletníci, stále ještě okouzlení tím, co viděli uvnitř. Byl to palác jako od Disneyho, jen z osmnáctého století, svatební dort tvořený báněmi, špičatými věžičkami a krémovou štukovou fasádou. Při pohledu na něj si Marni vždycky vzpomněla na Šeherezádu a *Tisíc a jednu noc*. Zamilovala si to tam hned první den v Brightonu. Vzdychla a rozhlédla se, kam si sednout. Všechny lavičky byly obsazené a lidé se rozvalovali i na trávě, jedli, pili, smáli se, odpočívali na slunci.

Vtom si ho všimla a žaludek se jí stáhl. Rychle se otočila zpátky k výdejnímu okénku. Snad ji neviděl. Dneska ráno vážně neměla náladu potkat svého manžela. Tedy bývalého manžela, který byl za nejlepších okolností nepředvídatelný, a lehké to s ním nebylo nikdy. Ještě jednou se rychle ohlédla a viděla, jak si to Thierry Mullins šine přes trávník, ve tváři bouřlivý výraz. Co tady jenom dělá? Měl by snad být ve festivalové hale – je jedním z organizátorů.

„Dělá to dvě libry čtyřicet.“

Marni zaplatila, popadla kelímek s kafem a odplížila se na druhou stranu dvora kavárny, daleko od Thierryho. Roztřesenou rukou si zapálila cigaretu. Jak to, že ji pořád ještě dokázal tak rozhodit? Od rozvodu už uplynula delší doba, než jakou vůbec trvalo jejich manželství, on ale pořád vypadal úplně stejně, jako když se s ním seznámila. Vysoký a štíhlý, pohledný. Černou kůží mu ještě ztmavovaly kérky, jimiž Marnina fascinace vším inkoustovým kdysi začala. Silně si potáhla z cigarety. Kofein, nikotin, zhluboka dýchat. Zavřela oči a počkala, až chemikálie začnou působit.

Nedopalek utopila v kávové sedlině na dně kelímku a rozhlédla se po nějakém koši. V zadním rohu venkovního prostoru kavárny stál zelený kontejner. Vydala se tam. Sešlápla pedál ve spodní části kontejneru, aby otevřela víko, ale když dovnitř házela kelímek, vyvalil se na ni hnilobný zápach. O moc horší puch, než jaký by koš v parku v tak vlhý den mohl vydávat. Nakoukla do jeho temné-

ho chřtánu a do krku jí stouply žaludeční šťávy. Kéž by to nebyla udělala.

Ve změti rozdrcených plechovek od koly, starých novin a obalů od fast foodu něco zahlédla. Bledé, lesknoucí se tvary, z nichž se vmžiku složila ruka, noha, trup. Lidské tělo, bezpochyby mrtvé. A letný pohyb – černou otevřenou ránu ohryzávala krysa. Prudké denní světlo ji vyděsilo a s pištěním zmizela v odpadcích.

Marni ucouvla, víko kontejneru se s třísknutím zavřelo.

Rozběhla se.

KAPITOLA DRUHÁ

FRANCIS

Francis Sullivan zavřel oči a na patro se mu přilepila hostie. Snažil se soustředit na mumlání kněžích a věřících kolem něj, ale myšlenkami byl jinde.

Inspektor Francis Sullivan.

Převalil ta slova bezhlesně na jazyku. To bude on, už zítra, první den ve funkci. Tím nečekaným povýšením se z něj v devětadvaceti stal nejmladší kriminální inspektor v celé policejní jednotce Sussexu. Byl z toho ještě nervóznější než z prvního dne na střední. Bylo to skvělé i děsivé zároveň. Jeho nadřízení v něj podle všeho mají důvěru. Jistě, zkoušky zvládl na výbornou a předvedl se i u pohovoru. Proč by ho ale povýšili tak brzo, když praxi nemá skoro žádnou? Že byl synem slavného advokáta královny? Na to radši ani nechtěl pomyslet.

Jeho nový šéf, vrchní inspektor Martin Bradshaw, se tvářil celkem nevzrušeně, když mu novinu sděloval. Ani mu nepogratuloval. Francisovi vrtalo hlavou, zda s jeho povýšením Bradshaw souhlasil, nebo ho zbytek komise přehlasoval.

Zatoulal se v myšlenkách k Rorymu Mackayovi a žaludek se mu sevřel. Seržant Rory Mackay. Místo vrchního inspektora mu Francis vyfoukl a Mackay mu teď měl dělat pravou ruku. Seznámili se minulý týden, velitel je formálně představil u sebe v kanceláři. Nesrovnatelně zkušenější Mackay mu dal jasně najevo, že z něj není ni-

jak nadšený. Tvářil se, jako by kousl do jablka a našel v něm druhou půlku červa. Zdvořile odtažitý Francis zůstal v klidu – věděl, že bratříčkovat se se svým týmem může být riskantní, tušil ale, že oni dva se budou muset setsakra snažit, aby spolu vůbec jakžtakž vycházeli.

Mackay chtěl, aby Francis selhal. A nebyl jediný.

„Krev Kristova.“

Francis rychle otevřel oči a nastavil ústa skrovné kapce vína z poháru.

„Amen.“

Tak ať.

Nebylo na to ale vážně moc brzo? Po celou dobu výběrového řízení byl v klidu, věřil si. Zkoušky mu nikdy nedělaly problém. Nevytvořil ale svým úspěchem na papíře falešná očekávání, která v praxi nedokáže naplnit? Úskalí předčasného povýšení měla v jednotce mytickou pověst. V jídelně už zaslechl takových historek, ať už apokryfických, nebo ne. Uspěchaná rozhodnutí. Nesplnění očekávaných výsledků. Ani by nemusel udělat žádnou katastrofální chybu, aby se ocitl na vedlejší koleji – stačilo by jen pár složitějších případů, které nedotáhne do konce.

Radost z úspěchu ale úzkost přebila. *Inspektor Francis Sullivan*. Nespál. Schopnost soustředit se byla tatam. Sakra. Možná je ještě zelenáč, ale není žádný pitomec. Všichni v jeho týmu měli za to, že na to Francis nemá. Že není připravený. Ale on je potřeboval na své straně – hned od prvního dne, od prvního případu. Jinak se ukáže, že na to opravdu nemá. O to už by se postarali. Bradshaw s Mackayem ho budou sledovat, budou vyčkávat. Však oni už si najdou způsob, jak mu podrazit nohy.

Vzhlédl k dřevěnému Ježíši, který visel na kříži nad presbytářem. Syn Boží ho sjel káravým pohledem a Francis rychle zase sklonil hlavu. Odmumlal základní slova modlitby, pokřižoval se a vrátil se do lavice s kajícím pocitem, že nedokázal udržet pozornost.

Závěrečný chvalo zpěv odzpíval na autopilota, slova nevnímal. Nakonec ještě poklekl k poslední modlitbě. Na pár minut se mu podařilo soustředit se na důvod, proč do kostela vlastně přišel: chvíli myslel na matku, přimluvil se za sestru. Požehnej těm, kdo je opatrují. Na otce ani nevzpomněl.

V kapse se mu rozvibroval telefon, nestihl ho ale vytáhnout dřív, než se ozvalo upozornění. Ztichlým kostelem se rozeznělo bzučení, zdánlivě nekonečné a nesnesitelně hlasité. Všechny hlavy se na něj otočily, jedna z žen nesouhlasně zasyčela. Neohrabaně vypnul zvuk a vrhl letmý pohled na otce Williama.

Pak omluvně sklopil hlavu a potají si přečetl, co mu kdo píše.

Seržant Mackay.

Začínáme už dnes. Našlo se tělo. Pavilion Gardens.

Zvedl se, jak nejdříve to šlo, a zamířil k východu z kostela. Před dveřmi stál otec William, který nejprve sevřel rty a teprve pak promluvil.

„Francisi.“

„Strašně moc se omlouvám, otče. Myslel jsem, že jsem ho vypnul.“

„O to nejde. Ale celou dobu ses tvářil ustaraně, děje se něco? Chtěl by sis o tom promluvit?“

„To bych rád,“ připustil Francis. A myslel to vážně. „Ale musím běžet. Našlo se tělo.“

Otec William něco bezhlesně zamumlal a pokřížoval se. Chytl Francise za předloktí.

„Tolik zla všude kolem. Mám o tebe strach, tahle profese tě až příliš často zavede na samou hranici beznaděje.“

„Ale vždycky budu na straně spravedlnosti.“

„Nezapomínej, že posledním soudcem je vždy Bůh.“

Cizí žena ve středních letech Francise odstrčila loktem. Už si fáře uzurpoval déle, než mu příslušelo.

Poslední soudce. Francis si nad jeho slovy lámal hlavu. Možná v nebi, ale na zemi se za zlem, které lidi napáchali, hnali právě jemu podobní. To jeho úkolem bylo vystopovat vraha a postavit ho před soud – a tak pořád dokola. První už se hlásil a Francis se rozhodl, že ho dopadne. Bůh mu pomáhej.

A když shora žádná pomoc nepřijde? No co, poradí si sám.

KAPITOLA TŘETÍ

FRANCIS

Francis se šinul v autě po New Road. S davy turistů nepohnul ani jeho výstražný modrý maják. Zatracený sdílený prostor – nikdo nechápal, která část ulice je jeho, a tak každý předpokládal, že přednost má právě on. Na sekundu spustil sirénu, aby z cesty odsunul jednu obzvláště šnečí rodinku, a upřené pohledy jim oplatil zdviženým obočím.

Zaparkoval poblíž řady laviček před zahradami Pavilion Gardens. Ještě se na něj zamračila nějaká žena, kterou vytlačil ze silnice, když do svých dětí zrovna cpala zmrzlinu. Jinak už si ho nikdo nevšímal: shromážděný houf lidí natahoval krky přes plot, na jehož druhé straně se činila policie. Francis s úlevou zaznamenal, že je kolem celé inkriminované oblasti natažena policejní páska a kordon hlídá několik uniformovaných strážníků.

Ukázal odznak a pásku přelezl. Rory Mackay si ho všiml hned a vydal se k němu. Jeho objemnou postavu obepínal bílý ochranný oblek.

„Seržante Mackayi,“ kývl na něj Francis. „Tak co už víme?“

„Nejdřív si taky budete muset vzít oblek, šéfe,“ sjel ho Mackay pohrdavým pohledem. „Mám v autě jeden navíc.“

Francis ho následoval ke stříbrnému Mitsubishi zaparkovanému s pár dalšími auty hned za severní branou do zahrad. Tiše si nadával,

že ho nenapadlo vzít s sebou na místo činu ochranný oblek. A že s autem taky nepřijel až sem.

„Čekal jsem, že tu budete dřív, když je to váš první případ.“

Svaly v ramenou se mu napjaly.

„Byl jsem v kostele, Mackayi. Ani jsem si tu zprávu neměl vůbec číst, alespoň dokud jsem nebyl venku.“

„Jasná věc.“

Francis si ale nemohl nevšimnout úšklebku, který mu při těch slovech přelétl po tváři.

Mackay otevřel kufr auta a hodil Francisovi bílý oblek. Zatímco se do něj Francis soukal, zkoumal obsah Mackayova kufru: tři balení Stelly, dvě krabice Heinekenu v plechovkách, uhlí na gril. O jeho plánech na neděli nemohlo být pochyb.

„Měla by to být vaše velikost. Ale bacha, trhá se to.“

„Nemám ho na sobě poprvé.“

Oblek byl o velikost menší, nohavice byly Francisovi krátké. Rory se opíral o bok auta a potahoval z elektronické cigarety.

„Můžeme,“ prohlásil Francis a ještě si popotáhl rukávy nepadnoucího obleku.

Mackay zabouchl kufr a společně vyrazili k venkovní kavárně.

„V 11:47 někdo zavolal a nahlásil tělo v kontejneru za Pavilion Gardens Café. Nic víc zatím nevíme.“

„Ani kdo byl ten volající?“

„Ženský hlas. Než se jí seržant ve službě stihl zeptat na jméno, zavěsila.“

„Ale číslo máme?“

„Byla to SIM karta na kredit.“

První věc, kterou budou muset zjistit.

„A tělo?“

„Muž, nahý. Utrpěl ránu do hlavy, na levém rameni a horní části trupu má velkou otevřenou ránu. Průkaz totožnosti u sebe žádný

neměl, ale identifikaci by mohla pomoci tetování, těch má hned několik.“

„Našlo se ještě něco?“

„Kontejner můžeme prohledat, teprve až z něj odstraníme tělo. Ještě se čeká na Rose.“

Rose Lewisová, soudní patologka. Ta věděla, co dělá – na své krátkodobé stáži jako detektivní konstábl s ní Francis už na pár případech spolupracoval.

„Dobře. Podívám se na to,“ přikývl Francis.

Šli dál a Rorymu zazvonil telefon.

„Ano, pane, už je tu... Oblast jsem uzavřel, technici už to tu zkoumají. S patologií jsem mluvil, ano...“

Na okamžik se odmlčel, přikývl.

„Asi měl vypnutý telefon. Byl v kostele.“

Z jeho tónu Francis poznal, co si o tom Rory myslí. Přidal do kroku. Takhle si tedy svůj první případ nepředstavoval.

Rory ho vedl přes trávník za roh kavárny. Vzadu stál zelený kontejner a Francise do nosu praštil silný puch. Radši začal dýchat pusou. Žaludek se mu obracel a jazyk topil ve slinách, ale přemohl se. Kolem se to hemžilo ochrannými bílými obleky, které zkoumaly zem, měřily vzdálenosti a vše fotily.

„Otevřete to,“ přikázal Rory.

U kontejneru hlídkoval detektivní konstábl Tony Hitchins. Francis s Rorem přistoupili blíž a on víko otevřel nožním pedálem. Odvrátil pohled. Francis si natáhl latexové rukavice a udělal krok kupředu.

Z obličeje Hitchinsovi vyprchala barva a Francis si všiml, že se mu stahuje žaludek a hrudník. Ze rtů měl jen tenkou čárku.

„Jestli chcete zvracet, konstáble, tak někde jinde než na mém místě činu.“

Hitchins vypálil přes trávník pryč a Francis chytil padající víko kontejneru. Konstáblůvi se jen tak podařilo protáhnout se pod

modrobílou policejní páskou, než se ohnul v pase a zbytek snídaně zanechal v trávě.

„Propánajána,“ povzdechl si Francis a Rory zakroutil hlavou. Jeden na druhého ale nepohlédli. V celé jednotce neměli nikoho, kdo by se při pohledu na nějaké tělo občas nepozvracel, a kdybyste se zeptali, ani by se mu nechtělo přiznat, jak nedávno to bylo.

Francis se obrnil a stočil pohled rychle do útrob kontejneru. Zadoufal, že Hitchinsovo faux pas sám nezopakuje. Dnes to nepřicházelo v úvahu.

A najednou ho uviděl – svoje první tělo. První oběť, o kterou se teď bude jako vedoucí vyšetřovatel starat. Takové setkání připomínalo rande naslepo s někým, koho v příštích týdnech a měsících pozná až neobyčejně dobře. Dozví se toho o něm víc, než ví o členech vlastní rodiny – a odhalí tajemství, která rodinou oběti otřesou v základech. Zatím to ale byl jen neznámý mrtvý muž, se šedavou umaštěnou kůží a v rozkladu, stejně jako odpadky, mezi nimiž ležel. Francis a jeho tým se mu ale pod hnijící kůží zavrtají, přijdou na to, co byl zač a kdo ho mohl chtít zabít.

Otřesný obraz si Francis otiskl do paměti. Nepřirozeně zkroucené končetiny, kůže jako modelína, červenočerné maso v místech, kde se z jeho tváře a trupu stalo krmení pro krysy. Vlastní máma by ho nepoznala. Těmhle mentální obraz bude živit Francisovo rozhořčení a usměrňovat jeho pozornost.

„Seržante? Seržante Mackayi?“

Hlas přicházející odněkud zezadu Francise přiměl, aby se otočil. Rory už mířil k policejnímu pásmu, kde stál člověk s fotoaparátlem kolem krku. Tisk.

„Tome,“ kývl na něj. „Čekal jsem, že se tu dřív nebo pozděj objevíš.“

„Tvůj stálej nezvanej host,“ zakřenil se na něj novinář. „Tak co tam máš tentokrát, Mackayi?“

„Nic pro tebe,“ uzemnil ho Rory. „Tisku informace zveřejníme, až to bude vhodné a ani o minutu dřív. Tak zas padej.“ Otočil se a vrátil se k Francisovi.

„Na toho si dávejte pozor. Tom Fitz, z novin *Argus*. Každý místo činu vždycky zamoří jako vyrážka.“

„Jak se sem dostal tak rychle?“

Rory pokrčil rameny. „Odposlouchává nám vysíláčky a seržanta ve službě zve na panáky.“ Evidentně ho to nepřekvapovalo.

„Hlavně si to u něj nesmíme rozházet,“ varoval Francis. „Člověk nikdy neví, kdy bude nějakého novináře potřebovat na své straně.“

„Rose už je tady.“ Podbízet se novinářům Rory v úmyslu očividně neměl.

„*Inspektor Sullivan*,“ pronesl přátelský hlas.

Francis se otočil a uviděl patoložku Rose, jak diriguje částečně zotaveného Hitchinse, kam jí má odnést tašky s náčiním. Byla tak drobná, že plavala i v tom nejmenším ochranném obleku, a aby nahlédla přes okraj kontejneru, musela si stoupnout na špičky.

„Mmm, to je ale nechutná,“ zhodnotila to. „Najdeš mi štafle, abych to mohla vyfotit?“ ohlédla se na Hitchinse.

„Jistě, hned to bude.“

„Takže gratuluju?“ navrhla Francisovi, když se Hitchins vydal splnit svůj úkol.

„Tak tak, díky. Jak si užíváš víkend?“

„No, teď už si nemůžu stěžovat. Tvoje první vražda, inspektore?“
Přikývl.

„Tak to abys ji radši vyřešil, co?“

Na to by si nedovolil ani na vteřinu zapomenout.

A na následky svého případného nezdaru už vůbec ne.

KAPITOLA ČTVRTÁ

MARNI

Musela sebrat všechnu odvalu, aby číslo vůbec zvládla vytočit, a vědomí toho, že mluví s policajtem, jí otřáslo skoro tolik jako ta mrtvola v kontejneru. Byla stručná a nepředstavila se. Cokoli, co nějakým způsobem souviselo s policií, ji vracelo do doby, na kterou by radši zapomněla. Přísahala si, že se s nimi do konce života už nikdy nezaplete.

Nechala Stevea čekat půl hodiny a další půlhodinu trvalo, než se jí přestaly třást ruce a mohla zas vzít do ruky strojek. Když mu neochotně prozradila, co se stalo, přestal se tvářit otráveně. Nepřekvapivě v něm její objev vzbudil chlípný zájem.

„Já žádnou mrtvolu ještě nikdy neviděl. Jaký to bylo?“

Marni rozbolela hlava a poslední objednávku radši zrušila. Když se hala večer konečně zavřela, byla úplně vyždímaná a rozhozená. Mrtvolu viděla pořád před sebou a v nozdrách stále cítila ten strašný zápach. Kež by tak do Pavilion Gardens vůbec nešla. Kvůli telefonátu s policií navíc vyplavaly na povrch vzpomínky, které se snažila vši silou potlačit, a hladina její úzkosti se zase jednou rozvířila.

Uklidila tetovací náčiní, aby měla na druhý den vše připravené, a vydala se sama domů po nábřeží. Doufala, že si u moře vyčistí hlavu. Nemohla ale přestat myslet na to, co viděla. Jak se ta mrtvá kůže v denním světle leskla. A všechny ty tmavé skvrny, kterými byla po-

krytá. Nejdřív je měla za modřiny, ale pak jí došlo, že to byla tetování. Obraz se jí jako okénko filmového pásu přilepil zevnitř na víčka a při každém dalším pohledu z něj jasněji vystoupily další detaily. Na pravé straně trupu měl vytetované ruce sepnuté v modlitbě. A na lýtku šedočernou skicu svatého Šebestiána s červeně krvácejícími ranami od šípů.

Snažila se zahnat myšlenky na mrtvolu a soustředit se na cestu. Nábřeží bylo plné lidí a aut. Za zády se jí ozývalo kvílivé troubení, a když se otočila, uviděla dvacet až třicet skútrů, které zaplavily ulici, každý z nich vyzdobený zrcátky, mývalími ocasy, přívěsky a vlaječkami. Mods do města přijeli oslavit státní svátek a vyšňoření pruhovanými saky, parkami, semiškami, nášivky a odznaky The Who, vyčnívali stejně, jako jejich vehikly. Předjeli ji a lomoz skútrů jí rozdrásal nervy.

Začalo se stmívat. Záře sodíkových výbojek pouličních lamp zbarvovala okolí do uklidňujícího tmavého jantaru – Marni ale toužila po ještě hlubší tmě, po ještě větším tichu. Vzadu na krku ji příjemně štípal chladivý vzduch a ona tiše sestoupila po kamenných schodech na pláž.

Byl zrovna odliv a Marni přešla po chrastících oblázcích až k moři. Konečně tma, chlad. Vrzající kakofonii mola přehlušovalo rachocení a syčení vln. Stejně fascinující jako pronikavé bzučení tetovacích strojků. Zhluboka vdechovala slaný vzduch a za chůze si masírovala přepracované svaly pravé ruky. Zítra zase další dlouhý den plný inkoustu.

Přehlédla pustou pláž a spočinula pohledem na ruině, která se tyčila z temné vody nějakých sto metrů od břehu. Zbytky Západního mola – po požáru tam zůstalo hnít. Pupeční šňůru spálily plameny a z mola zbyl ostrůvek, kde strašili duchové dávno zapomenutých vyletníků a druhořadých brightonských mafiánů.

V myšlenkách se vrátila k mrtvole. Co by se s mužem v kontejneru stalo, kdyby ho nenašla? Skončil by někde na skládce a pomalu by se

rozkládal, dokud by z něj nezbylo nic než kosti a pár plomb? Zmizely by nadobro i jeho kérky? Chutnala krysám jeho potetovaná kůže? A tlustým bílým červům jeho inkoustem nasáklé maso?

Ten, kdo ho do kontejneru hodil, měl pravděpodobně na svědomí jeho smrt. Doufala jen, že policie dotyčného vypátrá. Pomyšlení, že se něco takového děje jen kousek od jejího domu, ji silně znepokojovalo.

Otrásla se. Šla si sem vyčistit hlavu, uklidnit se, aby večer dokázala usnout. To se moc nepovedlo. Přitáhla si lehký kardigan těsněji kolem ramen a otočila se zpátky k osvětlenému Palácovému molu, které oproti pustému Západnímu molu bzučelo životem. Vítr ustal a Marni na okamžik zaslechla vlastní kroky na svažujícím se oblázkovém břehu. V tuhle hodinu byla pláž, kde to přes den vždy žilo, liduprázdná.

Vtom se ozval křik nějaké ženy.

Marni naskočila husí kůže, jako když hladinu jezírka zčeří vítr. Hrud' se jí stáhla, s pohledem upřeným do tmy se otočila kolem vlastní osy.

O chvílku později ten samý ženský hlas vypíslk smíchy a přidal se k němu i smích mužský. Marni se zhluboka nadechla a pokusila se uklidnit – srdce jí ale nepřestávalo bušit jako splašené. Vyrázila po prázdné pláži zpátky ke kamenným schodům vedoucím na promenádu.

Ohlédla se k Palácovému molu: mezi masivními kovovými sloupy, které ho spojovaly s pobřežím, se hýbaly tmavé postavy. Vzduchem prosyceným mořskou pěnou k ní dolehly mužské hlasy. Vypadalo to, že jejich majitelé míří přímo k ní.

„Seš tu sama, pusinko?“

Marni se od něj odvrátila. Ať si třeba shoří v pekle.

„No tak, nedělej drahoty, trochu si užijem.“ Jiný hlas, tentokrát o něco blíž.

Raději nijak nereagovala a co nejrychleji vylezla nahoru na promenádu.

Ztichlými nočními ulicemi Kemptownu šla domů a v myšlenkách se vracela pořád k tomu samému: tetování svatého Šebestiána na lýtku té mrtvolky. Připomínalo jí totiž Thierryho práci – zvlášť barevným odlišením krvácejících ran po šípech. *Thierry*. Jak to, že ho viděla v zahradách, když měl být na konvenci?

Ach bože, ať to nic neznamená.

Mohl tu kěru vážně dělat Thierry? Nejspíš ne – a i kdyby ano, snad o nic nešlo. Určitě. Hledala spojitosti s minulostí, které vůbec nedávaly smysl.

Zahnula do Great College Street a všimla si, že se u nich v obýváku svítí. Alex už je doma. Osmnáctiletý kluk svou mámu v takovém stavu vidět nepotřebuje. Zhluboka se nadechla, trochu se sebrala a z kapsy vytáhla mobil. Sice se Thierrymu většinu času vyhýbala, ale když šlo do tuhého, potřebovala vždycky právě jeho. Vytočila jeho číslo a čekala, až to zvedne – až ji uklidní.

„Thierry?“

V telefonu chvíli jen šumělo. Pak se ozval hluk z nějakého baru.

„Kdo volá?“

„Já.“

„Marni. Jsme v baru. Přijď taky, Noa s Charliem tě chtěj vidět.“

Noa s Charliem. Dělalj s Thierrym v *Tatouage Gris*, jediném komplet francouzském tetovacím studiu v Brightonu. V telefonu zaslechla jejich hlasy a ženský smích. Určitě fanyanky, které přijely kvůli tatérské konvenci. Jestli si vážně myslel, že za takovou partičkou by se jí chtělo jít do hospody, musel být padlý na hlavu.

„Ne. Přijď ty, potřebuju s tebou mluvit.“

„O čem?“

„Dneska byl úplně příšernej den.“

Thierry vzdychl.

„Thierry, našla jsem mrtvolu.“ Hlas jí skočil o oktávu výš než obvykle. „Bojím se, že...“

„Počkej, zpomal. Co mi to tu říkáš? Zavolalas policii?“

„No jasně. Ale potřebuju s tebou něco probrat.“

„Ne. Dneska už mám dost, *chérie*. A mrtvý lidi mě netankujou.“

„No tak, Thierry. Co když to byl někdo, koho známe? Co když to byl Alex?“

„Alex to nebyl, mluvil jsem s ním asi před hodinou. Dával zrovna Pepříkovi večeři – došlo vám psí žrádlo.“

Pepřík byl její buldok.

„Thierry, nech toho.“

Ten ale jen do telefonu vokalizoval typické galské pokrčení ramen, takovým nenuceným zabručněním, které dřív milovala. „Jestli to má bejt plán, jak mě svést...“

„Ty vole.“

Zavěsila a vešla do domu.

„Mami!“ Do předsíně přišel Alex a objal ji. „Jak ses měla?“

Marni se narovnala a usmála se na něj. „Bezva. Přišlo mi pár stáležek zákazníků i pár úplně nových. Co ty?“

Alex pokrčil rameny. „Učení. Nuda.“

Po misce těstovin a sklence vína zapadla Marni do polštářů pohovky a pustila zprávy. Alex se chtěl dívat na fotbal, ovladač ale měla ona.

Jenže hned zalitovala, že mu neustoupila.

... policie žádá anonymní volající, která nablásila tělo objevené v kontejneru v brightonských zabradách Pavilion Gardens, aby jim pomohla s vyšetřováním. Mrtvého muže se zatím nepodařilo identifikovat...

„Fajn, tak se podívej, jaký je skóre.“

Hodila mu ovladač.

„Počkej, vždyť tam mluvili o vraždě. Přímou tady v Brightonu. Tady se přece nikdy nic neděje.“

Marni ale nechtěla slyšet víc.

„Přijdeš o gól,“ zkusila to ještě.

O vraždě ale zatím nebyly skoro žádné informace, a tak po pár vteřinách začala nová reportáž a Alex přešel na fotbal. O gól nepřišli a celý zápas byl nakonec o ničem. Alex se začal vrtět.

„A jaká byla show?“

„Moc dobrá. Táta to fakt umí – v Brightonu máme vždycky nejlepší konvence.“

„A mami, myslíš, že se k sobě s tátou někdy vrátíte?“

Marni zaskočil pořádný lok vína. Trochu se rozkašlala a zakroutila hlavou.

„Jak tě to napadlo?“

„Vždyť si spolu pořád rozumíte.“

„To jo.“

„A táta by určitě chtěl.“

Marni si povzddechla. „U něj ale nejde o to, že by nechtěl bejt ženatý. Jen to pak s ním je těžký, když dojde na praxi.“

„Dokonalej není nikdo, mami. Ani ty ne.“

Marni Mullinsová nesnila. Nemohla si to dovolit – sny byly až příliš bolestivé. Ležela v posteli, oči upřené do temné prázdnoty. Nedoufala, že by ještě mohla usnout, a myšlenky se jí toulaly, nespoutaně, nesoustředěně. V uších jí zněla Alexova slova.

Tady se přece nikdy nic neděje.

Jenže něco se přece jen stalo a ona do toho už byla zatažená. Někdo umřel. A v souvislosti s tím cosi vykukovalo z temných zákoutí její paměti. Cosi jí na tom všem bylo povědomé. Ale co to mohlo být?

Rychle rozsvítila lampičku a prudké světlo ji oslepilo. Zavřela oči a potlačila vzlyk, který jí stoupal z hrudi. Žádná spojitost tam být nemůže. To jen její mysl padala volným pádem z bdění do spánku. Posadila se a pokoj se s ní zatočil. V krku ji pálily žaludeční šťávy.

Rozběhla se do koupelny a se zatnutými zuby se naklonila nad záchodovou mísu. Dávila. Pusu měla plnou slin a musela zhluboka dýchat, dokud se neovládla. Zhroutila se na podlahu, oči zalité slzami. Zamrkala. Bílé dlaždice byly postříkané krví. V dálce se s kovovým skřípěním prudce zavřely ocelové dveře. Kolem stěny z cihel v šedé barvě jakési státní instituce. Kůži na prsou a na břichu v posledním stadiu těhotenství měla napjatou. Z chodby se ozvaly kroky a jí v žilách ztuhla krev. Krčila se v křečích, krvácela, volala o pomoc, dostala ale jen další kopanec do břicha...

Otevřela oči a krev zmizela. To ta mrtvola a svatý Šebestián v ní všechno zase probudily. Potřebovala zjistit, jestli to tetování dělal Thierry, ať už je to, jak chce. Ale snad to on nebyl a Marni bude moct celou vraždu pustit z hlavy.

Vrátila se do ložnice, našla mobil a vygooglila si číslo na nezávislou organizaci pro potírání zločinu v Brightonu.

Telefon zvonil. A zvonil. A zvonil.

Čekala. Ale netušila na co – bylo za dvacet minut tři ráno a v kanceláři Brighton Crimestoppers nebyl nikdo, kdo by jí to zvedl.

Nakonec to vzdala. Mobil odhodila a padla do polštáře. Už jen čekala, až se zas vrátí strach.

KAPITOLA PÁTÁ

RORY

Zatuchlý pach smrti vrazil Rorymu do nosu, ještě než vůbec prošel dveřmi márnice. Stačilo pár vteřin a ze smradu se stala pachut v ústech. Rozkašlal se a rychle si to namířil přímo k polici, kde Rose skladovala kelímky s mentolovou mastí. V ten moment ho do uší uhodila mohutná stěna sborové hudby. K Rose do márnice nebylo radno chodit s kocovinou – to už si ověřil.

„Dobrá ranko,“ houkla Rose přes ten randál. Se skalpelem v ruce se skláněla nad mrtvým nahým mužem.

Rory na ni kývl a nad horní ret si mázl průhledný mentolový gel, aby přebil balzamovací tekutinu, která páchla jako shnilá jablka, a ostrý octový odér formaldehydu.

„*Membra Jesu Nostris*,“ prohlásil Francis, který vešel do márnice za ním a teď čekal, až bude Rory s mastičkou hotov.

Ten neměl ponětí, o čem to Francis blábolí.

„Sakra, Sullivane, ty se vyznáš,“ přešla Rose k přehrávači a hudbu zeslabila. „A skladatel?“

„Buxtehude.“

„Jak jinak. K práci se vážně hodí. V libretu se podrobně líčí jednotlivé části těla trpícího Krista. Ale to ty určitě víš.“

Rory Francisovi beze slova podal kelímek s mastí. Intelektuálové se předhánějí ve znalostech. Tuhle hru na nejchytřejšího

očividně hrajou moc rádi. Jenže případy tak nevyřeší, a jestli si Sullivan snad myslel, že tím na něj udělá dojem, asi by se měl zamyslet znovu.

Popravdě řečeno to Rory v márnici zrovna nemiloval a raději sem chodil co nejméně. Ne že by snad neměl rád Rose, ta se k němu chovala vždycky slušně, možná jen trošku povýšeně – její sebejistota umocněná prudkou září polárně bílých zdí v něm ale někdy vyvolávala pocit méněcennosti. To, co Rose dělala, bylo pochopitelně podstatné, ale stopy DNA a krvavé skvrny byly jen součástí širšího kontextu. Tendence brát vědu jako všechno, co případ obnáší, byla teď čím dál populárnější, přitom ale šlo jen o nástroj poctivé policejní práce.

Navlékl si latexové rukavice a vykročil za šéfem k pitevnímu stolu.

Na něm ležící tělo bylo jako jediné vidět, řady ocelových dvířek, které pokrývaly celou jednu stěnu, však ukrývaly spousty dalších. Rose se svým týmem se jimi pilně probírali, skládali dohromady střípky jejich životů, z jejich krve, masa, kostí a zubů dolovali sebeskrytější tajemství. Co asi už zjistila o muži z kontejneru?

Tělo na pitevním stole bylo zčásti přikryté bílým gumovým potahem. Bylo podélně rozříznuté od hrudní ke stydké kosti a Rose už z něj vyndala několik orgánů k podrobnějšímu prozkoumání. Rory si mrtvolu pořádně prohlédl. Rysy v obličejí byly neurčité: kůže a maso krysy servaly nerovnoměrně, muži chyběl kus rtu, nos měl okousaný, tváře potrhané. Trup byl v jednom místě zmrzačený podobným způsobem. Zbytek těla pokrývala šedá kůže. Rory už takových těl na pitevním stole viděl dost na to, aby se nenechal vést z míry, úkosem si ale změřil Francise. Nedalo se říct, že by byl v šoku – dokonce vypadal zaujatě. Jen mu tak trochu ztuhla brada.

Mrtvolu už Rose nejspíš nafotila a změřila. Taky už určitě vyškrábla usazeniny zpod nehtů a každou ránu i tetování si

zaznamenala na diktafon (musela vždycky vypnout hudbu, aby srozumitelně popsala i nejmenší detaily). Momentálně rukama v rukavicích šátrala v mužových ústech. A nakonec, jako finální potupu každé neobjasněné smrti, mu prozkoumá konečník, který by mohl nést stopy nedávného styku nebo sexuálního napadení.

Oba policisté ji v tichosti sledovali, než konečně přestala nahrávat a setkala se s jejich pohledem.

„K čemu jsi došla?“ zeptal se Francis.

Rose vypnula chorály. Díkybohu. Už mu to vážně lezlo na nervy.

„Tak za první: od Mikea dostanu vynadáno, že na státní svátek pracuju.“

Francis se ušklíbl. „Kdyby bylo po mém, vraždilo by se jen od devíti do pěti, pondělí až pátek.“

Rose se zasmála.

„To by bylo přesčasů,“ zakončil to Rory. „Jak se má Laurie?“

„Pravda. Bod pro tebe, Rory, že se ptáš. Má se dobře. Už je v první třídě a nemůže si to vynachválit.“

„A co se týče tohohle?“ ukázal Francis bradou k mrtvole, aby stočil pozornost zpět k práci.

Rose se vmžiku přepnula zpátky do pracovního módu.

„Jasně, tak co tu máme. Úmrtí odhadem před osmačtyřiceti až dvaasedmdesáti hodinami, jestli ještě žil, když ho hodili do kontejneru, to vám zatím neřeknu. Váš tým už asi zjišťuje, kdy se naposledy vynášely odpadky, je to tak?“

„Hollins na tom pracuje,“ přisvědčil Rory.

„A kamery na New Road?“

„Hitchins,“ na to Francis.

„Takže Tydlidáci,“ přikývla Rose. „Hlavně jim ani na chvíli nepřestat dejchat na záda – jsou to trochu šneci.“

„Mně to povídej,“ řekl Rory.

Tydlidýn a Tydlidum říkala Hollinsovi s Hitchinsem celá stanice. Až podezřele se jeden druhému podobali: na hlavě měli oba hnědá vrabčí hnízda a ve formě nebyli přesně o jednu koblihu.

Rose pohlédla z Francise na Roryho.

„Máš kliku, žes k sobě dostal právě jeho, Francisi.“

Ten přikývl, neřekl ale nic.

To je tak hrdej, že ani tohle neuzná? pomyslel si Rory.

„Rory má hromadu zkušeností,“ pokračovala Rose. „Víš, co dělá, tak toho využij.“

Šéf se zamračil. Rory potlačil úšklebek – nehlasovali tu přece o důvěře.

„Rory mi určitě dá vědět, až něco zmotám,“ řekl. V jeho hlase bylo slyšet podráždění.

Rory si odfrkl. Směr, jakým se rozhovor stočil, mu začínal být stejně nepříjemný jako Francisovi. Rose sebou nepatrně trhla a Rory se musel zamyslet. Co tím sledovala?

„Ta rána do hlavy ho nezabila na místě,“ prohlásila.

„Víš to jistě?“ zeptal se Francis. Zamžoural na částečně oholenou lebku a Rose hlavu otočila maličko na stranu, aby jim ukázala krvavý důlek v craniu.

„Naprosto. Takové zranění by smrtelné nebylo. Rozbilo mu lebku, takže ztratil vědomí a možná by vyfasoval trvalé poškození mozku. Ale to je všechno.“

„Co ho teda zabilo?“ zeptal se Rory.

„Kombinace několika faktorů.“ Hlas jí rezonoval naprostou jistotou. „Praštili ho a on upadl do bezvědomí. Tipuju, že byl ještě naživu, když ho tam nechali. Jenže ztratil dost krve. Když k tomu přidáme dobu, po kterou tam ležel, dostaneme příčinu úmrtí.“

„A krev ztratil z té rány na hlavě? Nezdá se mi tak velká,“ poznamenal Francis.

„Část ano, většina ale byla odsud,“ ukázala na rozlehlou zkrvavenou oblast odkrytého masa na mužově rameni a trupu.

„Myslel jsem, že to udělaly krysy, až posmrtně,“ namítl Rory.

„Ne tak docela. Tady to totiž začíná být zajímavé – proto jsem vás sem oba zavolala tak rychle.“

Rory se na krvavou kaši upřeně zahleděl.

„Podívejte se zblízka,“ pobídla je Rose. Z lavice za sebou vzala lupu a podala ji Francisovi. „Vidíš? Stopy řezu. A podle toho, jak vypadají, je nejspíš udělala nějaká krátká, neobyčejně ostrá čepel.“

Francis se nad ránu sklonil a rukou v rukavici ji prozkoumal.

„Už chápu.“

Pak lupu podal Rorymu a uhnul. I Rory si ránu pořádně prohlédl. Rose měla pravdu. V mase byly zářezy, které rozhodně nemohlo způsobit žádné zvíře.

„Kristepane!“

Při jeho poznámce sebou šéf škubl. Typické – zrovna on dostane na starost pámbíčkáře.

„Myslíš, že se to stalo předtím, nebo až potom, co dostal tu ránu do hlavy?“ zeptal se.

„Zatím můžu jenom hádat, ale spíš až potom,“ řekla Rose. „Podle toho, jak precizně ty řezy vypadají, se dá tvrdit, že oběť nekladla odpor. Ale zase nejsou hluboké, jejich účelem určitě nebylo ho zabít. Spíš svědčí o tom, že mu někdo úmyslně vyřízl kus kůže a masa. Těžko říct, těch řezů je tam asi tolik jako stop po zubech.“

Rory z rudého masa dál nespouštěl oči.

„Vedou kolem té rány, ne?“

„Ty vertikální ano,“ přisvědčila Rose. „Ale tady a tady vprostředku jsou ve škáře vidět řezy horizontální.“

Rory zamrkal a znovu zaostřil. A opravdu, změtí potrhaného, špinavého masa vedlo několik drobných, hlubších podélných

řezů. Žaludek se mu stáhl a na chvíli musel pevně sevřít čelist, než ho nevolnost přešla.

„Ukažte,“ požádal ho Francis.

Rory mu lupu s úlevou podal.

„Co to znamená?“ zeptal se Francis po chvílce.

„To znamená, že tvou oběť někdo stáhl z kůže, Francisi. A podle toho, kolik ztratil krve, to bylo zaživa.“

KAPITOLA ŠESTÁ

FRANCIS

Černé džíny, černá trika, oholené hlavy nebo dredy. Holá potetovaná kůže. Kolem Francise proplouly galony inkoustu vryté do živého masa a vířily takovou rychlostí, že nedokázal rozpoznat jednotlivé motivy. Záblesky temně černé, ušmudlané modré nebo jiných, jasných barev. Kde se jen o státním svátku vzal na festivalu tatérů? Bručouna Mackaye poslal ještě jednou prohledat místo činu kvůli otiskům prstů – a taky jestli se poblíž nepovalují nějaké odřezky z těla oběti. A on se tu zatím pokoušel vypátrat svou záhadnou volající. Zjistili, že jí byla jedna místní tatérka. Na jejích webovkách se psalo, že momentálně tetuje tady na festivalu, a Francis tipoval, že by jim mohla poskytnout nějaké další informace. Zajímalo ho, proč se jim tak vyhýbá.

Jakmile do haly konferenčního centra Brightonu vstoupil, zrozpačitel. V celé budově snad jako jediný neměl žádné tetování – a rozhodně byl jediný, kdo si na sebe vzal oblek.

Zhluboka, i když zdráhavě se nadechl a vstoupil do tlačenice těl.

Dav se kolem něj uzavřel, ze všech stran do něj vráželi a strkali, šlapali mu na nohy, natahovali krky, aby viděli na jednotlivá stanoviště. K tomu ten randál. Z každé tatérské kóje duněla heavymetalová hudba tak nahlas, aby přehlušila soundtrack stanoviště vedle.

A to vše prosycovalo jakési elektrické kvílení. Jeho zdroj ale rozpoznal, až když pohledem utkvěl na nahých zádech jednoho muže,

na němž zrovna pracovala neznámá tatérka. V tu chvíli Francisovi došlo, že zvuk vytváří společné vrčení tetovacích pistolí. Z černých linek, které do muže vrývala, prýštila krev a ve vzduchu byla cítit pachutí mědi. Otrásl se odporem.

V hale bylo vydýcháno a vedro. Začal se prodírat na konec uličky, kde zoufale toužil najít nějaký otevřený prostor. Nikdy mu nebylo jasné, co koho na tetování láká, a nechat si ho udělat takhle hromadně, to nechápal už vůbec. Všichni tihle lidé určitě vypadali líp, než si těla nechali navždy ocejchovat. Působilo to celé tak nějak kmenově. Jaký to ale měl být kmen a co to mělo všechno znamenat?

„Pardon?“

Chytil za rameno procházejícího kluka. Ten se na něj otočil. Čelo mu po levé straně pokrývalo tetování pavučiny, mizející kdesi ve vlasech.

„Jo?“

„Hledám tatérku Marni Mullinsovou.“

Kluk vytáhl ze zadní kapsy džínů složený papír. Byl to plánec festivalu s očíslovanými stanovišti. Podíval se na druhou stranu, kde byl seznam tatérů.

„Marni...?“

„Mullinsová.“

Kluk sklonil hlavu ke jménům na papíře a Francis zahlédl zbytek pavučiny s tučným obrysem jakéhosi slova – obojí se mu schovávalo pod krátkými blond vlasy. Zamžoural na slovo, přečíst ho ale nedokázal.

„To je osmadvacítka.“

„Díky,“ přikývl Francis.

„V poho, kámo.“ Ale než se ho Francis stihl zeptat, kde přesně stanoviště dvacet osm najde, zmizel ve vířícím davu. Nevadí. Nejspíš byly stejně srovnané popořadě. Povzdechl si a vkročil zpět do tlačenice.

Pohltil ho oblak nasládlého parfému tří dívek v šatech bez ramínek a s vlasy ve stylu Marilyn Monroe, vystřižených jako z padesátých let – ruce, ramena a hrudník jim ale všem zářily pestrobarevnými tetovánímí květin, modrých ptáčků a srdíček. Uhnul před jejich štěbetajícím houfem a hned ho spolkla jiná partička: gotici s vlasy černými jako jejich kérky. Pohledem přejel čísla stanovišť, přikrčil se a zamířil k protější řadě.

Lokty si razil cestu a hlavu otáčel ze strany na stranu. Na jednom masážním stole ležela prakticky nahá dívka a záda jí čínskými motivy efektně zdobili dva tatéři. V další kóji seděl se zavřenýma očima muž, po tvářích mu tekly slzy a na předloktí mu mladá tatérka hbitě rýsovala jakýsi geometrický vzorec. Tamtéž si jiný muž nechával tetovat holou lebku. *Bože, to musí brozně bolet, ne?* Zákazník s hlavou pod jehlou ale ani nemrkl.

Konečně se dostal ke stanovišti dvacet osm. Tatérka tam zrovna měla dívku, která se na tetování rozhodně ještě nezdála být dost stará. Byla to opravdu ta žena, jejíž telefonní číslo se jim podařilo vystopovat? Byla malá a šlachovitá, krčila se na stoličce a soustředěně dívce na noze tvořila šarlatové a růžové trsy chryzantém. Neposlušné tmavé vlasy měla stažené do lajdáckého culíku, většina jich z něj ale stejně utekla. Přes bílé tričko měla seprané džínové lacláče a obě svalnaté paže jí pokrývaly vytetované rukávy modrých a zelených virů.

Francis si ji chvíli prohlížel. Bude mu ochotná pomoci, nebo před nimi něco tají? Byli tací, kteří si užívali, že mohou mít něco společného s vyšetřováním vraždy, tahle žena mezi ně ale očividně nepatřila.

Hlasitě zakašlal, aby ji upozornil na svou přítomnost.

„Jste Marni Mullinsová?“

Svou klientku tetovala vysoko na vnitřní straně stehna. Dívka sem tam neklidně pohnula druhou nohou a Francis si pomyslel, že snad

lehce vzdychá jak bolestí, tak rozkoší. Marni Mullinsová ovšem dál nerušeně tmavě růžovým inkoustem stínovala okvětní lístky.

Oslovil ji ještě jednou a tentokrát už jehlu z dívčiny kůže porostlé jemnými chloupky zvedla a podívala se, kdo to na ni mluví.

„Jo, to jsem já.“

Došlo mu, že je starší, než čekal – měla už určitě dávno po třicítce, okolo očí drobné vrásky.

„Odpoledne už mám ale úplně zasekaný,“ řekla a otočila se zpět k práci.

„Nepřišel jsem kvůli tetování.“

Znovu na něj pohlédla a tentokrát mu věnovala víc pozornosti. Zavrtěla hlavou, jako by si uvědomila, že se spletla.

„Jasně že ne. Tak co chcete?“

„Jsem inspektor Francis Sullivan. Vyšetřuji incident, ke kterému došlo včera v Pavilion Gardens. Mohla byste prosím odložit tetovací pistoli a odpovědět mi na pár otázek?“

„Strojek.“

„Cože?“

„Je to tetovací strojek. Nebo třeba mašinka, ale pistole se tomu fakt neříká.“

„Tak strojek, to je jedno. Potřebuji s vámi mluvit.“

„A to proč?“ nasadila nepřátelský tón.

„Máme důvod se domnívat, že jste to byla vy, kdo našel tělo oběti a po telefonu ho včera anonymně nahlásil na městskou policii. Je to tak?“

To upoutalo pozornost dívky, kterou Marni tetovala. Rozhlédla se, aby zjistila, s kým to mluví.

„Zavraždili nějakýho tvýho známýho?“ Šišlala.

„Ne,“ zavrtěla hlavou Marni. „To je na dlouho.“

„Radši bych si s vámi promluvil v soukromí,“ ozval se Francis.

Na čele se jí utvořila vráska. Zamračila se na něj.

„V tom případě na mě musíte hodinu počkat. Nemůžu teď jen tak přestat.“

„Zdržujete policejní vyšetřování.“

„A vy mě zas stojíte peníze a reputaci. Za hodinu budu hotová. Jestli vám to nestačí, budete mě muset zatknout.“

Jestli chce, aby s ním spolupracovala, bude se muset podvolit.

„Dobře. Tak za hodinu. Kde?“

„Počkejte na mě v hlavní kanceláři konvence v přízemí. A kupte kafe.“

Dívka se na něj zakřenila. „To si stihnete nechat udělat nějakou kárku.“

Francis její poznámku přešel.

„Tak za hodinu,“ přikývl.

„Suchar,“ zamumlala dívka a zase se opřela.

„Fízl,“ prohodila Marni Mullinsová – očividně jí bylo fuk, že ji Francis ještě slyší. „Takoví nemaj o ničem ani páru. Jednou se jim pokusíš pomoci a oni se po tobě hned začnou vozit. Hajzlové.“

KAPITOLA SEDMÁ

MARNI

O dvě hodiny později otevřela dveře do miniaturní festivalové kanceláře. Nemohla se rozhodnout, jestli udělala dobře, když policii zavolala. Náhlé zjevení vyhublého mladého policajta za jejími zády ji vynervovalo a netěšila ji ani představa, že to bude muset celé absolvovat ještě jednou, tentokrát tváří v tvář. Kvůli dlouhým končetinám Francise Sullivana, složeným na židli za Thierryho stolem jako harmonika, vypadala místnost ještě menší než kdy dřív.

Složky dokumentů praskající ve švech, stohy papírů, vratké věže z festivalových programů, v hrncích nedopité kafe a přetékající koš – všechno to bylo až moc povědomé. Ze židle naproti Francisoovi sundala štos papírů a posadila se. Přitom ho unaveně pozorovala. Zdálo se, že je na inspektora moc mladý – a taky, že se tu ocitl úplně omylem. Na tatérskou konvenci si oblek ještě nikdy nikdo nevzal. V jejím světě obvykle muž v obleku nevěstil nic dobrého.

Přesto ani jí neuniklo, že z něj vyzařuje jistý chlapecký šarm. Vypadal zajímavě: nazrzlé blond vlasy, pusa trochu nakřivo, orlí nos. Tím, že ho nechala čekat, mu ale náladu evidentně nezlepšila. Zabodl se do ní pohledem.

„Nějak se to protáhlo, omlouvám se,“ řekla. Pochybovala ale, že by zněla zvláště přesvědčivě.

Místo odpovědi zcela nepatrně přikývl a ukázal na jeden ze dvou kelímků s kávou.

„To tělo jste našla vy, je to tak?“ Z jeho tónu ale bylo zřejmé, že to neměla být otázka.

Marni se napila kafe. Bylo studené.

„Jo, nahlásila jsem ho.“

„Nepředstavila jste se jménem.“

„A změnilo by se něco, kdybych se představila? Asi teda víte, kdo jsem. Povíte mi, jak to funguje?“

Inspektor Sullivan se na ni zamračil.

„Taky bych vám mohl napařit pokutu za plýtvání časem a prostředky policie. Půl dne trvalo, než jsem vás podle vašeho telefonu vystopoval.“

No jasně. Přece by jí nepřišel poděkovat, že konala svou občanskou povinnost. Zase ta stejná písnička: něco zkasila a on ji za to teď musí pokárat. Ztrácela tu čas a zatím na ni čekali zákazníci.

„Pardon.“ Stoupla si a židli zasunula pod desku stolu.

Jenže Sullivan byl vmžiku na nohou a zatarasil jí dveře.

„Ještě jsme spolu neskončili. Potřebuju slyšet, co přesně se stalo, když jste tělo našla. Můžete mi to říct tady, nebo vás můžu odvézt na stanici.“

Marni si zas sedla. Do háje! Na policejní stanici by to nezvládla. Proč jen do toho parku včera chodila?

„Co chcete slyšet?“

I Sullivan se zas posadil.

„Tak fajn,“ přikývl. „Vezměte to pěkně od začátku a nic nevynechejte.“ Z náprsní kapsy si vyndal smartphone a z pouzdra odepnul tužičku, aby si mohl rychleji psát poznámky.

Marni se napila kafe, zašklebila se, protože v něm nebylo dost cukru, a krok po kroku popsala, jak mrtvolu našla. Zabralo to jen tři minuty – dala si kafe, vykouřila cigaretu, otevřela kontejner – on

si ale zapsal každé její slovo. Nezmínila se, že se v parku schovávala před Thierryem.

„Všimla jste si na těle nějakých tetování?“ zeptal se.

„Jo... letmo. Ale už si je moc nepamatuju.“

Policista položil dlaň na hnědou obálku, která ležela před ním na stole.

„Měl jich hned několik a já potřebuju zjistit, u koho si je nechal dělat.“

„Ale proč?“

Sullivan obálku vzal do ruky a po zaneřáděném stole rozprostřel svazek fotografií o velikosti dvacet krát dvacet pět centimetrů. Všechno to byly detailní snímky různých tetování: svatý Šebestián, ruce sepjaté v modlitbě, orel trůnící na lidské lebce, kotouč ostnatého drátu omotaný kolem bicepsu. Marni se nad ně naklonila.

„Asi to byl docela sběratel,“ poznamenala.

„Sběratel?“

„Sběratel tetování,“ vysvětlila. „Vždyť se podívejte, každou kérku dělal jinej tatér.“

„To poznáte?“

Tentokrát pohledem zpražila ona jeho. „Jsou to úplně jiné styly. Většina z nich je povedená, ale jinak je to docela mix.“

Každé tetování si pak zvlášť prohlédla důkladněji. Ruce v modlitbě byly dobré, moc dobré. To se musel pořádně plácnout přes kapsu. Fotku odložila a vzala si další. Najednou to bylo jasné jako rána mezi oči: už skoro nebylo pochyb o tom, že se vážně dívá na práci svého bývalého manžela. Upustila fotky na stůl. Přesně, jak se obávala: tetování svatého Šebestiána mělo všechny známky Thierryho tatérského umění.

„Poznáváte to snad?“

Zavrtěla hlavou. Až moc prudce.

„Prosím vás. Mohlo by to mít význam pro náš případ.“

Marni se v hrudi zvedla vlna úzkosti. Nechtěla se zas zaplést s policií, a to se mohlo stát až příliš snadno, pokud v tom nějakým způsobem už lital Thierry. S tím vážně nechtěla mít nic společného. Zavrtěla hlavou a neřekla ani slovo. Kdyby ji tak nechal na pokoji.

„Pokud mi zatajíte něco, co má pro můj případ význam, budu vás muset zatknout za maření vyšetřování. Takže jestli víte, kdo to tetování dělal, je ve vašem vlastním zájmu, abyste mi to pověděla.“

Marni zavřela oči a sevřela rty. Vážně v tom Thierry mohl mít prsty?

„Vypadá to jako od mého bejvalýho,“ špitla.

„Co prosím?“

Marni se odmlčela, polkla. V puse jí vyschlo.

„Že to vypadá na mého bejvalýho manžela.“ Tentokrát už nahlas.

„A jméno?“

„Thierry Mullins. Ale přece si nemyslíte, že by to něco znamenalo? Vždyt ten člověk měl spousty kérek, od různých tatérů.“

Sullivan její otázku mlčky přešel.

„Můžete mi prozradit, kde ho zastihnu? Potřebuju s ním mluvit – kdyby náhodou dokázal obět identifikovat.“

„Sedíme v jeho kanceláři,“ nechala za sebe odpovědět autopilota.

Pár minut nato se ozvalo kopnutí do dveří a objevil se Thierry Mullins, očividně ne zrovna nadšený z toho, že si ho někdo volá do vlastní kanceláře. Střelil pohledem z Marni na inspektora a v defenzivě si založil paže.

„Ať jde, o co chce, nemám na to čas.“

Neviděla se s ním celé měsíce. Sice měli syna a společnou celou historii, ale zpravidla se jakémukoli setkání snažila předejít. Jenže teď tu před ní stál a ona ho hltala očima. Pach jeho potu se mísil s vůní kolínské. Vypadal unaveně a vlasy mu od doby, kdy byli ještě spolu, ztatečně prošedivěly. Těkala pohledem po tmavých tetováních na jeho svalnatých pažích, až se vzpamatovala a nechala toho.

Byl to výborný manžel, aspoň chvíli určitě. Ale to už bylo pořádně dávno. Rozhodně byl pořád skvělý táta – to by mu nikdy neupřela. A i jinak měl spoustu dobrých vlastností: uměl úžasně tetovat náboženskou ikonografii a měl talent na pořádání tatérských konvencí. Ale stejně ho nenáviděla. Nebo si to alespoň říkala. Vždyť byla jejich společně prožitá minulost tak temná. A přesto jí stačilo slyšet jeho francouzský přízvuk a už v duchu dělala věci, které by se neslušely, snad ani když byli ještě svoji.

„Marni?“ Thierry na ni znepokojeně hleděl.

Do situace se vložil Francis Sullivan. Podržel Thierrymu fotku před nosem.

„Dělal jste tohle tetování?“

Thierry na fotku vrhl letmý pohled a otočil se zpátky na Marni.

„O co tu jde?“ Otázku očividně mířil jen na ni.

„Pane Mullinsi...“

„Jste od policie, co?“

Otočil se k odchodu.

„Přesně tak.“

„Jestli jste sem přišel obtěžovat mojí ženu, tak si to radši ještě rozmyslete.“

„Thierry,“ Marni natáhla ruku k jeho rameni. „Počkej.“

„Pojď, Marni, jdeme odsud.“

„V takovém případě se pro vás budu muset vrátit se zatykačem, pane Mullinsi. Takže mi teď laskavě odpovězte na pár otázek. Dělal jste tohle tetování?“ Inspektor mu stále ukazoval fotografii.

Thierry k němu přikročil. Byl o nějakých deset centimetrů vyšší a na rozdíl od něj samý sval.

„A co když jo?“ zavrčel.

„Potřebujeme identifikovat jedno tělo. Můžete nám s tím pomoci?“ V policistově hlase se ozval nový odstín únavy.

Thierry znovu pohlédl na Marni.

„Na toho mrtvýho chlapa doma někdo čeká a zaslouží si vědět, co se s ním stalo.“ Pobídla ho, aby si fotografii vzal.

Thierry obrázek konečně přijal a pečlivě si ho prohlédl.

„Je to možný?“ řekl nakonec.

„Tak to zkontroluj. Jestli je to fakt tvoje práce, budeš mít v archivu fotku,“ ukázala Marni na Thierryho notebook na stole.

Ten se nad desku stolu naklonil a počítač zapnul. Všichni tři se namáčkli kolem monitoru a Thierry se pustil do hledání správné složky. Kliknul na jednu s názvem „Tetování podle motivu“. Ukázal se seznam podsložek: „Panna M“, „Pomsta andělů“, „Lucifer“. Vybral jednu pojmenovanou „Sv. Š“. Po displeji se rozvinula řada fotek vytetovaných svatých Šebestiánů. Několika se proklíkal, ale v každém z děl byly oproti tomu na fotografii značné rozdíly – jinak rozmístěné šípy probodávající světcův trup, hlava nakloněná na opačnou stranu.

„Počkat,“ řekla najednou Marni. „To bylo ono. Vrat se zpátky.“

Thierry ji poslechl.

„Máš pravdu,“ přítakal. „To je vono.“

„A klient se jmenoval jak?“ zeptal se Sullivan.

„Nepamatuju si jméno každého, koho jsem kdy tetoval. Byly jich stovky.“

„No a co datum?“ navrhla Marni. „Podívej se do vlastností souboru – a v diáři už pak najdeš, kdo si u tebe na ten den domluvil sezení.“

Thierry se podíval, kdy byla fotka pořízena.

„Čtvrtýho května dva tisíce deset.“

Marni s inspektorem v tichosti počkali, než se Thierryemu načte kalendář. Slyšet bylo jen tukaní prstů do klávesnice.

„Evan Armstrong. Už si na něj vzpomínám. Chlap jako hora. Zdrhnul bez placení, hajzl.“

„Měl nějakých sto devadesát centimetrů,“ potvrdil Sullivan.

„Když přišel za mnou, pár kerek už na sobě měl,“ dodal Thierry.

Policista mu vrazil zbylé fotografie. „Všechna jeho ostatní tetování jsou tady. Nedělal jste náhodou i něco z nich?“

Marni rovnou zavrtěla hlavou, Thierry si ale dal načas a všemi prolistoval.

„Ne. Ten ostnatej drát měl už tenkrát. Pěkná amatérčina.“ Přesunul pozornost na ruce spjaté v modlitbě. „Tohle už je mnohem lepší...“

Dál fotky otáčel a Marni mu koukala přes rameno.

U poslední zalapala po dechu. Thierry tiše zaklel ve francouzštině. V rukou drželi barevnou fotografii trupu. Místo levého ramene jen krvavá kaše. Rána se táhla ještě kus přes záda a hrudník. Inspektor po fotce rychle chňapl.

„Pardon. To jste neměli vidět.“

„Krysy?“ zeptal se Thierry.

„Taky, ale...“ Sullivan se zhluboka nadechl. „Máme podezření, že kus masa někdo odřízl.“

Marni prudce zvedla hlavu. „Ukažte mi to ještě.“

Podal jí fotokopii zpátky a ona ji tentokrát prozkoumala pozorněji. Z tváře jí zmizela všechna barva. Ránu obkreslila prstem a pak si dlaní přejela po obličejí, snad aby si obraz vymazala ze sítnice.

„Já už to chápu,“ pronesla pomalu, s prstem na fotce. „Podívejte se na ten tvar – je symetrický. Někdo mu z těla vzal tetování.“

II

Moc mě baví pracovat s živým masem.

Jemné škrábání nože, když z něj stahuju kůži. Měděný odér hlubokého šarlatu. Teplo čerstvě prolité krve, rozlévající se mi mezi prsty.

To všechno mi už teď chybí.

Kůže zemře, když ji z těla stáhnu. Ale na krátký okamžik ještě zůstane teplá a poddajná. Z jedné strany se lepší sražená krev, druhá je buď hladká, nebo porostlá chlupy. Hebká, pokud je to kůže ženská, obvykle trochu drsnější, pokud je mužská. To ale neplatí vždycky. Někteří muži mají moc hebkou kůži.

Nastal čas najít další oběť. Čas nabrousit čepel. Čas dát se zas do práce.